

שלא מצאו כמותו בתורה, ולעולם מסמיכים את גזרותיהם לדין דאורייתא כלשהו. אף כאן, אם כי מודה הר"ן לרש"י בסיבה לתקנה, אך היו צריכים לסמוך גזרתם על דין 'מין במינו לא בטיל'. ולכן מחלקים אנו בין אם נתערב במינו לנתערב בשאינו מינו.

ויש מי שכתב (זכר יצחק ח"ב מו, ג) הסבר אחר; שני הטעמים זקוקים ומשלימים זה את זה, שהרי התוס' כתבו בכמה מקומות, שלא אמרו 'מין במינו לא בטיל' אלא בתערובת לח בלח, אבל יבש ביבש — בטל. נמצא לפי זה שהטעם שכתב הר"ן, שדשיל"מ גידון כמין במינו, אינו אלא בתערובת לח בלח. אך הרי הדין שדשיל"מ לא בטל נאמר גם ביבש (כמ' בסוגיא), ומוכרח שיש בזה סברה נוספת, כמו שכתב רש"י, עד שתאכלנו באיסור תאכלנו בהתר. אמנם סבר הר"ן שטעם זה של רש"י נכון רק בתערובת יבש ביבש, שהאיסור עומד במקומו לעצמו, אלא שאינו ניכר, אבל לח בלח, המיעוט האסור נהפך להתר גמור, שהרי אינו קיים בפני עצמו (וכמשמע חילוק זה משיטת הרשב"א המובאת ביו"ד קט, שביבש-ביבש אין לאכול התערובת כאחת). ומכאן למד הר"ן שיש טעם נוסף, מצד 'מין במינו'. (וע' הסבר נוסף על דרך זו, בספר אבי עזרי — קריאת שמע א, ט. וע"ע רש"ש; משיב דבר ח"ב מה ד"ה מכתב, ובסוסי"ע).

עוד בענין זה ובמסתעף — בנדרים מט.

דף פג

(ע"ב) בעניני אנדרוניוס — ע' במובא בבכורות מב (חוברת פא).

ר' אליעזר אומר: הכלאים וטרפה... לא קדושין ולא מקדישין. ואמר שמואל: לא קדושים בתמורה ולא מקדישין בעושה תמורה' — משמע מכאן שהטרפה אינה ראויה לקרבן מן התורה, שאם אינה פסולה אלא מדרבנן, היאך הקילו חז"ל כל כך שלא יעשה תמורה אחר שמן התורה הוא קרבן כשר. וקשה מכאן על דברי הכסף-משנה (איסורי מזבח ב, ב) שצייד בדעת הרמב"ם שהטרפה פסולה מדרבנן, והדרשות שהובאו בגמרא — אסמכתא בעלמא הן. 'וצריך עיון'. (עפ"י חדושי הגר"ר בענגיס ח"ב סו, מד. וכן תמה על הכס"מ מסוגיא אחרת, בשער המלך — שחיטה יא, א).

דף פד

הערות בפשט

ואלו מותרות ליבמיהן ואסורות לבעליהן: כהן גדול שקידש את האלמנה ויש לו אח כהן הדיוט' — יש שואלים ממשנתנו על דברי החכם-צבי (סי' א) הסובר שדין 'קטלנית' קיים אף במקום יבום, אם כן, אשה זו שהיתה כבר אלמנה כשנישאה לאח שמת, מדוע מותרת להתייבם, לשיטת רבי הסובר שכבר בפעמיים היא חזקה?

ויש לתרץ שכל שיש לתלות מיתתו בעוון הידוע לנו, אין תולים זאת בה. ולכן כאן שעיקר נישואיהן בעבירה, אין דין 'קטלנית' שתולים אנו בעוון הממית. אך כל זה למאן דאמר (לעיל סד): 'מזל גורם', אבל לאומר 'מעין גורם' לכאורה אין מקום לדברים אלו כלל, שהרי לשיטתו יש כאן סיבה טבעית למיתה. אלא שלדעת האומר 'מעין גורם' מעיקרא לא קשה, שהרי מדובר ב'קידש' בלבד ולא בנישואין [וכמבואר בגמ' שם שאין בזה דין קטלנית לאומר 'מעין גורם']. נמצא שבמשנתנו אין מקום לחשש לכולי עלמא. (דובב מישרים ח"א ע"ד. וע"ש בח"ג מ"ה במה שהביא להעיר מהמשנה להלן פו-פו שנישאת כמה פעמים ומתו בעליה. אך